

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2478

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου
Πέμπτη 2 Μαΐου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος

«Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός» (Σύμβ. πίστ. 6)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε **ἐορτὴν μεγάλην**, δεσποτικὴν. **Ἀνάληψις**, μία ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες ἐορτὲς τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Σύντομος θὰ εἶνε ὁ λόγος τοῦ γέροντος ἐπισκόπου.

Ὁ **ἄνθρωπος**, κάθε ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν κατοικῇ καὶ ὁποιοδήποτε χρῶμα καὶ ἂν ἔχη, **εἶνε πλάσμα τοῦ Ὑψίστου**, ἔχει δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸ Θεό. Μόνο ἄπιστοι καὶ ἄθεοι μπορεῖ νὰ ποῦν, ὅτι αὐτὸς ἔτσι τυχαίως βρέθηκε πάνω σὲ τοῦτο τὸν πλανήτη. Ἐὰν γιὰ ἓνα ἄγαλμα ποῦ βλέπουμε, π.χ. τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν λέμε ὅτι μόνο του παρουσιάστηκε, ἔτσι τυχαίως, γιατί ξέρουμε ὅτι κάποιος γλύπτης δούλεψε καὶ χρειάστηκε χρόνον πολὺ γιὰ νὰ τὸ λαξεύσῃ, πολὺ περισσότερο αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶνε ἓνα **ἄγαλμα ἔμψυχο**.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων δημιουργημάτων, διότι **ἔχει προικιστῇ μὲ ἔξοχα προσόντα**, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶνε δύο· ὁ **νοῦς**, ἡ σκέψις, καὶ ἡ **ἐλευθερία** του. Ἐὰν ἔκανε καλὴ χρῆσι αὐτῶν τῶν δύο, θὰ γίνονταν «**θεοεἶκελος**», ὅπως λέει ὁ Ὅμηρος, δηλαδὴ θεοειδής, θεόμορφος, εἰκόνα - ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ· θὰ ἔφθανε σὲ ὕψος οὐράνια. Δυστυχῶς δὲν ἔκανε καλὴ χρῆσι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ· ἔκανε κατάχρησι καὶ ἐξέπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του. Ἀμάρτησε καὶ ἐξωρίστηκε ἀπὸ τὸν παράδεισον.

Αὐτὴ ἦταν ἡ **πτῶσις** τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἄρχισε ἡ διαφθορὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τῇ συμφορᾷ αὐτὴ θρηνεῖ ὁ προφήτης Δαυὶδ λέγοντας· «**Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς**» (Ψαλμ. 48,13,21). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος λόγῳ τῆς διαφθορᾶς του δὲν συνειδητοποίησε τὴν ἀξία του, ἀλλὰ κατέπεσε καὶ κατήντησε **ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα**. Καὶ μόνο αὐτό;

Ἦγινε καὶ **χειρότερος ἀπὸ αὐτά**. Γιατὶ τὰ ἄλογα ζῶα, μὲ τὰ ἐνστικτα ποῦ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός

καὶ μὲ μία ὑποτυπώδη λογικὴ, συχνὰ τὰ βλέπει νὰ στέκουν ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἀναπτύσσω ἐδῶ περισσότερο τὴν πρότασι αὐτή. Θὰ πῶ μόνο τὸ ἐξῆς.

Σὺ ὁ ὀκνηρός, λέει ἡ Γραφή, ποῦ δὲν θέλεις νὰ ἐργασθῇς ἀλλὰ κάθεσαι ἀργός, πῆγαινε στὰ ζῶα νὰ διδαχθῇς. Τὸ μυρμήγκι εἶνε πολὺ ἐργατικό· μέρα - νύχτα κινεῖται, συλλέγει καὶ μεταφέρει καρπούς, γεμίζει τὶς ὑπόγειες ἀποθήκες του μὲ ἐφόδια. **Πῆγαινε στὸ μυρμήγκι ὀκνηρέ**, νὰ πάρῃς τὸ μάθημα τῆς ἐργατικότητος (βλ. Παρ. 6,6). Πῆγαινε **καὶ στὴ μέλισσα**, ποῦ τώρα τὴν ἀνοίξει πετάει ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, συλλέγει τὸ νέκταρ, μαζεύει τὸ χυμὸ τους – ὡς ἐργοστάσιον τοῦ Θεοῦ· ἂς φτειάξουν οἱ ἄνθρωποι μιὰ μέλισσα· δὲν μποροῦν – καὶ ὁ χυμὸς αὐτὸς γίνεται μέλι, μέλι γλυκύτατον (βλ. ἔ.ἀ. 6,8α).

Ἐνῷ λοιπὸν τὰ ζῶα μένουν στὴ θέσι τους, ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε καὶ παρουσιάζει κακίες καὶ ἐλαττώματα μεγάλα. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· **Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπον**, «ὅταν κλωτᾷς σὰν τὸ γαῖδαρον, διεγείρῃς σὰν τὸν ταῦρον, χρεμετίζῃς γιὰ γυναῖκες σὰν τὸ ἄλογο, γαστριμαργῇς σὰν τὴν ἄρκουδα, παχαίνῃς τὴν σάρκα σὰν τὸ μουλάρνι, μνησικακῇς σὰν τὴν καμήλα, ἀρπάζῃς σὰν τὸ λύκο, ὀργίζῃς σὰν τὸ φίδι, δαγκώνῃς σὰν τὸ σκορπιό, εἶσαι ὕπουλος σὰν τὴν ἀλεπού, κρατᾷς φαρμάκι πονηρίας σὰν τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν ὀχιά, καὶ πολεμᾷς ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν σου σὰν ἐκεῖνον τὸν πονηρὸν δαίμονα;» (ὁμ. Δ', ἡ' εἰς Ματθ' Ρ.Γ. 57,48-49).

Ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πτῶσις του εἶνε μεγάλη, καὶ μάλιστα στὴν ἐποχὴ μας. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔγινε **θηρίο**, ἀγριώτερος, πιὸ ἐπικίνδυνος κι ἀπὸ **θηρίο** (βλ. Χρυσόστομος εἰς ΡΜΗ' Ψαλμ. Ρ.Γ. 55,490). Σήμερα ἔγινε **θηρίο ἐπιστημονικό**· ἡ ἐπιστήμη του ἀνακάλυψε τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια, καὶ μὲ λίγες βόμβες μπορεῖ νὰ ἀφανίσῃ πόλεις ὁλόκληρες.

Ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος. Τὸ ὁμολογοῦν φιλόσοφοι, ποιηταί, ἱστορικοί, ψυχολόγοι. κ.λπ. **Πῶς ὁμως μπορεῖ νὰ ἀνορθωθῇ; Ποιός θὰ τὸν ἀνορθώσῃ;** Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγάλο ζήτημα.

Κανείς άλλος, αγαπητοί μου, δεν ήταν ικανός να θεραπεύσει τον πεσόντα άνθρωπο παρά μόνο εκείνος που τον έπλασε, τον τίμησε με χαρίσματα ούράνια και προνόησε για την αιώνια ευτυχία του· **ὁ ἐν Τριάδι Θεός**. Εκείνος σπλαχνίστηκε τὸ πλάσμα του καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ καὶ ἔζησε κοντὰ του τριαντατρία χρόνια.

Γεννήθηκε βρέφος στὴ Βηθλεέμ, ἔφυγε πρόσφυγας στὴν Αἴγυπτο. Ἐπέστρεψε καὶ μεγάλωσε στὴ Ναζαρέτ, ἓνα ἄσημο χωριό (γι' αὐτὸ χλευαστικά ὠνομάστηκε *Ναζωραῖος*), ἔζησε ἐκεῖ φτωχὸς ὅσο κανείς άλλος. Ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος, «οἱ ἀλεποῦδες καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν φωλιές, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴ» (Ματθ. 8, 20). Στὸ τριακοστὸ ἔτος του βαπτίστηκε στὸν Ἰορδάνη. Μετὰ βγήκε στὴν ἔρημο, ὅπου πολέμησε καὶ νίκησε τὸ σατανᾶ. Κατόπιν **ἄρχισε τὸν δημόσιο βίο καὶ τὸ ἔργο του**. Δίδαξε ἀλήθειες οὐράνιες, ἔδωσε ἐντολές σωτήριες, ἔκανε θαύματα ἀμέτρητα ποὺ δὲν ξαναέγιναν στὸν κόσμος. Ὅπως εἶπε κάποιος, καὶ ἂν σὲ ἄλλους πλανῆτες κατοικοῦν νοερὰ ὄντα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχουν θρησκεία ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἱδρύσει ὁ Χριστός.

Τέλος καταδικάστηκε εἰς θάνατον, **σταυρώθηκε**, ὑπέστη τὰ πάθη ποὺ ἱστοροῦν τὰ εὐαγγέλια, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἔγινε τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων· **ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!** Ἐχουμε ἀποδείξεις; Ἀπαντῶ· Ἐὰν μπορῆς νὰ μετρήσεις τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τότε μπορεῖ νὰ μετρήσεις τὶς ἀποδείξεις ποὺ ἔχει ἡ ἀνάστασις, τὸ θεμελιώδες αὐτὸ δόγμα τῆς πίστεώς μας.

Μετὰ τὴν ἀνάστασις ἔκανε ἀρκετὲς ἐμφανίσεις στοὺς μαθητὰς του· τὸν εἶδαν πολλοί. Καὶ ὕστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες ἔγινε αὐτὸ ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, **ἡ Ἀνάληψις στοὺς οὐρανοὺς**. Τοὺς κάλεσε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς εὐλόγησε, τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ εἶπε· Φεύγω, σὰς ἀφήνω· περιμένετε ἐδῶ, καὶ σὲ λίγο ἔρχεται «ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (Πράξ. 2, 38). Καὶ τότε, ἐνῶ μιλοῦσε μὲ τοὺς μαθητὰς του, ἄρχισε νὰ ἀνυψώνεται ἀπὸ τὸ ἔδαφος ὅπως ὁ αἰτὸς καὶ νὰ μικραίνει στὰ μάτια τους μέχρι ποὺ ἔγινε ἓνα στίγμα, μιὰ τελεία· ἢ, γιὰ νὰ φέρω παράδειγμα σύγχρονο, ὅπως τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειώνεται, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἀπογειώθηκε καὶ ἀνέβηκε ψηλά.

Ἀνέβασε τὴν πεσοῦσα ἀνθρωπίνη φύσι μας καὶ τὴν ἐκάθισε **στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός**, ὅπως ὁμολογοῦμε· «*Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός*» (Σύμβ. πί. στ. 6). Ἔτσι ὁ ἀνθρώπος ἀνωρθώθηκε ἀπὸ τὴν πτώσι του σὲ ὕψος ἀφάνταστο.

Οἱ μαθηταὶ ἔβλεπαν τὸ Χριστὸ ν' ἀνυψώνεται καὶ θαύμαζαν. Καὶ τότε παρουσιάστηκαν δύο ἄγγελοι καὶ τοὺς εἶπαν· Τί κάθεστε καὶ βλέπετε στὸν οὐρανόν; Ὁ Ἰησοῦς, ὅπως τὸν εἶδατε νὰ φεύγει, ἔτσι θὰ ξανάρθῃ!... (βλ. Πράξ. 1, 11).

Ναί, θὰ ξανάρθῃ. Ὅχι πλέον ὡς νήπιος, ὡς ἀνθρώπος ἀδύνατος. Θὰ ξανάρθῃ ἐν δόξῃ, γιὰ **νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον**· θὰ κρίνῃ ἐμένα, ἐσᾶς, ὅλους. Καὶ ὅσο εἴστε βέβαιοι ὅτι αὔριο εἶνε Παρασκευὴ, τόσο βέβαιοι νὰ εἴστε ὅτι ἔρχεται «*κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος*» (Σύμβ. Πίστ. 7. Α' Πέτρ. 4, 5. Λουκ. 1, 33).

Μὲ λίγα λόγια, ἀδελφοί μου, σὰς ἐξήγησα ὅλο τὸν κύκλο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου· πῶς δημιουργήθηκε, πῶς ἔπρεπε ἀπὸ τὸ ὕψος του, καὶ ὅτι μόνο διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς Ἐκκλησίας του, μπορεῖ πάλι νὰ ἐπανέλθῃ στὸν ἀρχικό του προορισμό. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς τονίσω **νὰ κρατήσετε δύο πράγματα**.

Τὸ ἓνα εἶνε **ἡ θρησκεία, ἡ πίστι μας, ἡ Ὁρθοδοξία**. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη πίστι σὰν αὕτη. Εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή. Νὰ πιστεύουμε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖο, τὸν ἐσταυρωμένο καὶ Θεό μας, καὶ νὰ κλείνουμε τὰ αὐτιά μας στὶς φωνές τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας. Μὴν ἀνεχώμεθα νὰ προσβάλλῃ κανεὶς τὰ ἱερὰ καὶ ὀσιὰ μας. Πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε ἀσέβεια καὶ βλασφημία.

Τὸ ἄλλο εἶνε **ἡ ἀγάπη στὴν πατρίδα**, μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες καὶ ἀρχαιότερες πατρίδες τοῦ κόσμου. Σὲ ἐποχές, ποὺ ἄλλοι ζοῦσαν ἀκόμη στὰ δάση καὶ τρώγανε βελανίδια, ἐμεῖς χτίζαμε Παρθενῶνες καὶ Ἀγία-Σοφίες. Σήμερα, ὅπως αὐτοὶ ἀγαποῦν καθέναν τὸν τόπο του, ἃς ἀγαποῦμε κ' ἐμεῖς αὐτὸ τὸν τόπο, ὅπου μᾶς ὥρισε ὁ Θεὸς νὰ ζοῦμε. Νὰ τιμοῦμε τοὺς προπάτορές μας καὶ τὶς θυσίες τους, ποὺ μᾶς χάρισαν τὴν ἐλευθερία. Νὰ μελετοῦμε τὴν ἱστορία μας· νὰ διδασκώμεθα ἀπὸ τὴν πεῖρα ὅσων περάσαμε, νὰ μὴν ἐπαναλάβουμε λάθη τοῦ παρελθόντος. Νὰ ἀξιοποιοῦμε τοὺς θησαυροὺς τῆς παιδείας, τῆς γλώσσης, τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλλάδα συνδέονται ἀρρήκτως. Ἀφωσιωμένοι στὴν πίστι τῶν ἁγίων μας καὶ στὴν παράδοσι τῶν προγόνων μας. Κανείς μὴ μᾶς ἀλλάξῃ! Κανέναν βλάσφημος, κανέναν πόρνος, κανέναν μοιχός, κανένα διαζύγιο.

Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν ὅτι θὰ εἴστε πιστοί, δίκαιοι, φρόνιμοι, ταπεινοί, καὶ θὰ ἐκκλησιάζεσθε τακτικά, **εὐλογῶ** ὁ γέροντας ἐπίσκοπος τὰ χωράφια, τὰ δέντρα, τὰ σπῖτια, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας. Καὶ **εὐχομαι καὶ παρακαλῶ**, ἡ Μακεδονία μας, ὅπως ἦταν, ἔτσι νὰ εἶνε καὶ νὰ μείνῃ πάντα ἐλληνική.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2481

Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος
13 Ἰουνίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἁγία Τριάς καὶ ἀχρεία τριάς

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, κηρύττουμε τὴν ἁγία Καὶτὴ ἡμέρα, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὰ βαθειὰ αἰσθήματα τῆς λατρείας μας πρὸς τὸν Θεό.

Ὁ Θεός, ποὺ οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ προσκυνοῦμε καὶ λατρεύουμε, εἶνε ὁ **μόνος ἀληθινός**. Δὲν εἶνε οὔτε ὅπως ἐκεῖνοι οἱ δώδεκα, τοὺς ὁποίους οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας θεοποίησαν καὶ ἐγκατέστησαν στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, οὔτε ὅπως ὁ θεὸς τοῦ Κορανίου, οὔτε ὅπως ὁ θεὸς τῶν βραχμάνων ἢ τῶν βουδδιστῶν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Ὁ Θεὸς ποὺ λατρεύουμε εἶνε ὁ **ἐν Τριάδι Θεός, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα**· ἁγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμον!

Ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς **ἦταν ἄγνωστος στοὺς ἐθνικούς** - εἰδωολάτρες. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νὰ τὸν κηρύξη στὸν Ἀρειο πάγο τῶν Ἀθηνῶν, πῆρε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ βωμὸ ποὺ εἶχαν στήσει μὲ τὴν ἐπιγραφή «*ἀγνώστω Θεῷ*» (Πράξ. 17,23) καὶ εἶπε· Ἔρχομαι νὰ σᾶς γνωρίσω τὸν Θεὸ ποὺ ἀγνοεῖτε. Ἦταν ἀκόμη **ἄγνωστος καὶ στὸν Ἰσραήλ**, τὸν περιούσιο λαό του. Ἄν καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες εἶχαν δεχθῇ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀγνοοῦσαν ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε Τριαδικός, ὅτι δηλαδὴ ἔχει Τρία Πρόσωπα· αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε στὴν Καινὴ Διαθήκη.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὑπῆρχαν μόνο **ὑπαινιγμοὶ γιὰ τὴν τριαδικότητα** τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι μελετᾶτε τὴν ἁγία Γραφή, θὰ τὸ εἶδατε. Οἱ πρῶτοι ὑπαινιγμοὶ γι' αὐτὸ γίνονται στὴ Γένεσι.

✓ Ὁ Θεός, ἀφοῦ δημιούργησε τὸ ὑλικὸ σύμπαν, στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ἐκεῖ λοιπόν, **στὴν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου**, ὁ Δημιουργὸς μεταχειρίζεται γιὰ τὸν ἑαυτό του ὄχι ἐνικὸ ἀλλὰ πληθυντικὸ ἀριθμὸ· δὲν λέει «ποιήσω», θὰ δημιουργήσω, ἀλλὰ λέει «*Ποιήσωμεν* (=ἂς δημιουργήσουμε) *ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν*» (Γέν. 1,26). Ὅπως ἐρμηνεύει ὁ μέγας Βασίλειος (βλ. Περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῆς λόγ. Α'· PG. 30,13Α), στὸ χωρίο αὐτὸ βλέπουμε ὅτι γίνεται «*βουλευτήριον*», μία σύσκεψις τρόπον τινά, στὰ οὐράνια· συσκέπτεται ἡ ἁγία

Τριάς, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ κορυφαῖο δημιούργημα ποὺ λέγεται ἄνθρωπος. Ὁ πληθυντικὸς «*Ποιήσωμεν*» ὑπαινίσσεται τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ. ✓ Ἀκόμη σαφέστερος ὑπαινιγμὸς γίνεται στὸ 18ο (IH') κεφάλαιο τῆς Γενέσεως, **στὴν φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ** (βλ. Γέν. 18,1-15). Ὁ πιστὸς αὐτὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ δὲν καθόταν νὰ φάῃ ἐὰν στὸ τραπέζι δὲν εἶχε καὶ κάποιον ξένο. Φιλοξένησε λοιπὸν κάποτε τρεῖς «ἄνδρες», οἱ ὁποῖοι εἰκόνιζαν τὸν ἐν Τριάδι Κύριον καὶ Θεόν. Στὸ τέλος ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς προανήγγειλε στὸν Ἀβραάμ, ὅτι ἡ γυναῖκα του θ' ἀποκτήσῃ υἱόν. Ἐκείνη τ' ἄκουσε καὶ ἀμφέβαλε (ἦταν τότε ὁ Ἀβραάμ 100 ἐτῶν καὶ ἡ Σάρρα 90, ἀνίκανη πιά γιὰ τεκνογονία). Ὁ Κύριος ὅμως ἐπέμεινε. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἱερὸ κείμενο ἐνικὸς καὶ πληθυντικὸς ἀριθμὸς ἐναλλάσσονται παραδόξως. Γιατί; Διότι ὁ ἕνας Κύριος καὶ Θεὸς ἔχει τρία Πρόσωπα - τρεῖς Ὑποστάσεις. Οἱ τρεῖς «ἄνδρες» ἦταν ἄγγελοι, ὁ ἀριθμὸς τοὺς ἐξεικόνιζε τὴν ἁγία Τριάδα. Γι' αὐτὸ ἀνέκαθεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, προκειμένου νὰ παραστήσῃ τὴν ἁγία Τριάδα, ζωγραφίζει τὴν φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ.

Ἀξιοσημεῖωτο πάντως εἶνε ὅτι ὄχι μόνο στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὸν πιστὸ Ἰσραήλ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν ὑπαινιγμοὶ τριαδικότητος. Δὲν κρίνω ἀπαραίτητο οὔτε θέλω νὰ σᾶς κουράσω· λέω ἀπλῶς, ὅτι καὶ σὲ ἀρχαίους φιλοσόφους (Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, Πυθαγόρα) βρίσκει κανεὶς μερικὲς ἐκφράσεις, π.χ. ὅτι *τὰ πάντα ἐν τρισὶ γνωρίζονται*, ὅτι *μέτρον πάντων πραγμάτων (εἶνε) ἡ τριάς*· καὶ ὅτι στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν ἡ πυθία λέγοντας χρησμούς καθόταν ἐπάνω σὲ ἕνα τρίποδα. Λέγεται ὅμως, ὅτι καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἀνιχνεύει στὸ σύμπαν τὸν ἀριθμὸ τρία· βεβαιώνει π.χ. ὅτι, ὅταν διασπᾶται ἕνα ἄτομο μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς κινουμένου σωματιδίου, παράγονται τρία ὅμοια σωματίδια. Εἶνε τυχαῖο αὐτό;...

Ἁγία Τριάς! ἡ θεμελιώδης ἀλήθεια, ποὺ ὄχι

πλέον ως σκιώδη υπαινιγμό, οὔτε ως φιλοσοφικό στοχασμό ἢ ἔνδειξι στή φύσι, ἀλλὰ μὲ πλήρη βεβαιότητα ἀπεκάλυψε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λόγῳ καὶ ἔργῳ (στή βάπτισί του στὸν Ἰορδάνη, στή Μεταμόρφωσι στὸ Θαβώρ, στήν τελευταία ἐντολή του πρὸ τῆς Ἀναλήψεως *Ματθ. 28, 19 κ.ά.*). Γι' αὐτὸ οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ μαζί μὲ τὴν Ἐκκλησία μας ψάλλουμε: «*Φῶς ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις τοῖς ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἁγίαν*» (ἐξαποστ. Πεντ.).

–Γιατί ὁ Θεός, θὰ μοῦ πῆτε, τοῦλάχιστον στήν Παλαιὰ Διαθήκη, δὲν μίλησε σαφῶς περὶ τῆς τριαδικότητός του;

Δὲν μίλησε, διότι ἡ ἀποκάλυψις ἔβαινε προοδευτικὰ καὶ ἡ γνῶσις προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ, ἀναλόγως τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀνθρώπων. Μὲ ἄλλα λόγια· σ' ἓνα παιδάκι τοῦ δημοτικοῦ κανεῖς δὲν διδάσκει ἄλγεβρα· ἄλγεβρα καὶ ἀνώτερα μαθηματικά θὰ τὸ διδάξουν ὅταν προχωρήσῃ καὶ φτάσῃ σὲ ἀνώτερες σπουδές. Τὴν ἴδια μέθοδο μεταχειρίζεται ὁ Θεὸς γιὰ νὰ διδάξῃ μεγάλες ἀλήθειες· ἀρχίζει μὲ ὑπαινιγμούς, προχωρεῖ μὲ ἐνδείξεις, καὶ ἀποκαλύπτεται πλήρως στὸ Εὐαγγέλιο.

Αὐτὸ γίνεται, ἂν προσέξουμε, καὶ στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας. Τρεῖς εἶνε οἱ σπουδαιότερες ἀκολουθίες καθημερινῶς· ἐσπερινός, ὄρθρος, καὶ θεία λειτουργία. Ὁ ἐσπερινὸς ἀρχίζει μὲ τὸ «*Εὐλογητὸς ὁ Θεός...*», ὁ ὄρθρος μὲ τὸ «*Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι...*», καὶ ἡ θεία λειτουργία μὲ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...*».

Παρ' ὅλα αὐτά, ἀδελφοί μου, ἡ **ἀπιστία** δὲν παύει νὰ «κλωτσᾷ» καὶ ἡ ἀνθρώπινη **λογικὴ** νὰ ἀντιλέγῃ· Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν τὰ τρία νὰ εἶνε ἓνα, καὶ τὸ ἓνα νὰ εἶνε τρία;...

Αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ καὶ ὁ **ἅγιος Αὐγουστῖνος**, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος, κ' εἶνε γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο. Ζαλισμένος ἀπὸ τὴ μελέτη βγῆκε γιὰ περίπατο στήν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖ εἶδε ἓνα παιδάκι, ποὺ εἶχε ἀνοίξει μιὰ λακκούβα στήν ἀμμουδιὰ καὶ μὲ τὸ κουβαδάκι του ἔφερνε θάλασσα καὶ τὴν ἔρριχνε στή λακκούβα. –Τί κάνεις ἐκεῖ, μικρέ μου; τὸ ρωτᾷ. –Θέλω ν' ἀδειάσω τὴ θάλασσα στή λακκούβα. –Μὰ αὐτό, παιδί μου, εἶνε ἀδύνατο. Καὶ τότε τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν ἄγγελος, εἶπε· –Ἄν εἶνε ἀδύνατο ν' ἀδειάσω ἐγὼ τὸν ὠκεανὸ στή λακκούβα, πολὺ πιὸ ἀδύνατο εἶνε αὐτὸ ποὺ ζητᾷς ἐσύ, ν' ἀδειάσῃς τὸν ἄπειρο ὠκεανὸ τῆς

ἁγίας Τριάδος μὲ τὸ μικρὸ σου τὸ μυαλό!... Τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε· δὲν μπορεῖς μέσα σ' ἓνα ῥακοπότηρο νὰ χωρέσῃς τὸν Ἀλιάκμονα, ὥς εἶσαι καὶ Ἀἰνστάϊν. «*Μέγας εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμάστα τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου*» (μέγ. Ἁγισμ.).

Ὁ σημερινὸς ἀπόστολος μᾶς λέει, νὰ ζοῦμε «*ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν*» (Εφ. 5, 16). Στὶς «**πονηρὲς ἡμέρες**» μας οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν· στὰ βάθη τοὺς βόσκει τὸ **μικρόβιο τῆς ἀμφιβολίας**· Ὑπάρχει Θεός; κι ἂν ὑπάρχη, πῶς εἶνε Τριαδικός;... Ἔτσι σκέπτονται. Τί ἔχω νὰ πῶ σ' αὐτό;

Ὁ Τζοβάννι Παπίνι, ἄπιστος Ἰταλὸς ποὺ κατόπιν πίστεψε καὶ ἔγραψε τὸ βιβλίον «*Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ*» – σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε, λέει· Δὲν πιστεύουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι· ἂν πίστευαν, θὰ ἦταν ἄγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ψέματα λένε πῶς πιστεύουν στήν ἁγία Τριάδα· **πιστεύουν** σὲ μιὰ **ἄλλη τριάδα, σατανική**·

- πιστεύουν στὴ **βία**, ποὺ ἐξοπλίζει Δύσι καὶ Ἀνατολὴ μὲ ἄρματα, τάνκς, ἀεροπλάνα, πυραύλους καὶ ἀτομικὲς βόμβες, τὶς κάνει «ὑπερδυνάμεις», κι αὐτὲς φοβερίζουν τοὺς μικροὺς λαούς· Ἐσεῖς, καθῆστε φρόνιμα, γιὰτὶ κρατῶ τὴ «βέργα» καὶ δὲν ὑπολογίζω τὰ δίκαιά σας.

- πιστεύουν στὸ **χρῆμα**, στὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, εἴτε αὐτὸ λέγεται δολλάριο εἴτε μάρκο εἴτε ρόυβλι εἴτε ὅ,τιδήποτε. Αὐτὸ εἶνε γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν, ὁ θεὸς τους.

- πιστεύουν τέλος στὴ **σάρκα**, στὶς ἀπολαύσεις καὶ ἡδονές, στὸν αἰσχρο ἔρωτα καὶ τὴν ἀκολασία, γι' αὐτὸ ἔμαθαν καὶ τὰ μικρὰ ἀκόμη παιδιὰ νὰ πιπιλίζουν τὴ λέξι σέξ.

Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀχρεία τριάδα ποὺ λατρεύουν.

Ἀλλὰ ὦ ἁγία Τριάς, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, ἐμεῖς **πιστεύουμε σ' Ἐσένα**, ὅπως οἱ πρόγονοί μας τοῦ 1821. Ἐκεῖνοι, ὅταν μετὰ ἀπὸ ἐπτάχρονους ἀγῶνες ἔδωσε ὁ Θεὸς κ' ἐλευθέρωθηκαν, συνέταξαν **Σύνταγμα ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ «ἄλφα»**, μὲ τὴν διακήρυξι «*Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος*»· αὐτὸ ποὺ κάποιοι μασόνοι θέλησαν νὰ τὸ σβήσουν καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ κάνουμε νέους ἀγῶνες γιὰ νὰ διατηρηθῇ.

Ἐὰν θέλουμε νὰ ζήσουμε ἐλεύθεροι –τὸ κηρύττω μὲ παρρησία καὶ χωρὶς φόβο–, πρέπει **ν' ἀρχίζουμε πάντοτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ «ἄλφα»**, τὸ ὁποῖο εἶνε ἓνα καὶ μόνο· ἡ ἁγία Τριάς.

ὦ Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα ἅγιο, Τριάς ἁγία, φύλαττε τὴν πατρίδα μας καὶ σῶσον ὅλον τὸν κόσμον σου ἐκ παντὸς κακοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαῖδος τὴν Δευτέρα 18-6-1973 πρωί, μὲ νέο τότε τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 23-5-2022.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2482

Τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμῶς
Τρίτη 15 Ἰουνίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οὐαὶ τοῖς ἀμερίμνοις!

Ἡ Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, σήμερα ἐκτὸς ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου ἐορτάζει καὶ ἓνα ἐκ τῶν δώδεκα προφητῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης· ἐορτάζει τὴν **μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμῶς**. Ἐκρίνα λοιπὸν καλὸ νὰ σὰς μιλήσω γι' αὐτόν.

Πιστεύω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ **ιερὸς Αὐγουστίνος**· καὶ ὄχι μόνον θὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένος. Ἐκεῖνος δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς, ποὺ θέλουμε ν' ἀκούγεται μόνο τὸ δικό μας ὄνομα· ζῇ ἐκεῖ ὅπου τὰ πάθη ἔχουν σιγήσει, καὶ χαίρεται ν' ἀκούγεται τὸ ἐγκώμιον ἑνὸς ἐκ τῶν 12 προφητῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀμῶς ποὺ ἦταν ἀγαπητὸς σ' αὐτόν. Ἄν διαβάσουμε τὸ ἔργο του «Ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ», θὰ δοῦμε ὅτι κατ' ἐπανάληψιν ἀναφέρει τὸν προφήτη Ἀμῶς.

Τί ἦταν ὁ Ἀμῶς; πότε ἔζησε;

Γεννήθηκε τὸν **ὄγδοο (η') αἰῶνα** πρὸ Χριστοῦ σὲ ἓνα μικρὸ χωριὸ ποὺ ἀπεῖχε 8 χιλιόμετρα νοτιοανατολικῶς τῆς Βηθλεέμ, τὴν **Θεκουέ**. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν βοσκός, ἔβοσκε γίδια, καὶ καλλιεργοῦσε ὠρισμένα δέντρα, τὶς συκαμινιές, ποὺ παράγουν τὰ συκάμινα, δηλαδὴ τὰ μοῦρα. Αὐτὲς ἦταν οἱ ἀσχολίες του.

Ἐβοσκε **στὰ μέρη ἐκεῖνα**, ὅπου πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια, τὸ 1.000 π.Χ., ἔβοσκε τὰ πρόβατά του ὁ Δαυὶδ. Καὶ ἦταν τὸ μέρος ἐκεῖνο αὐτὸ ὅπου ὕστερα ἀπὸ ὀχτακόσια χρόνια, στὰ χρόνια τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπρόκειτο νὰ βοσκῇ οἱ ταπεινοὶ βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἄκουγαν τὸ ὀλόγλυκο τραγούδι τῶν οὐρανῶν «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14). Ἐβοσκε κοντὰ ἐκεῖ, ὅπου ἔρρεε ὁ Ἰορδάνης ποταμός, ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔστηνε τὸ προδρομικὸ βῆμα τοῦ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής. Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ μέρος του.

Πῶς ζῇ ἓνας βοσκός; Ἐνας βοσκὸς ποὺ πιστεύει στὸ Θεό, ποὺ σηκώνεται τὸ πρωὶ καὶ

κάνει τὴν προσευχή του καὶ ὅταν βραδιάζῃ πάλι προσεύχεται· ἓνας βοσκός, ποὺ μένει μακριὰ ἀπὸ τὴν διαφθορὰ τῶν πόλεων καὶ τὴν ἀκολασία τοῦ κόσμου, ἓνας τέτοιος βοσκὸς εἶνε **εὐτυχημένος**.

Ἐμείνε γιὰ πάντα ἐκεῖ; Ὁχι. Γιὰ ἄλλο σκοπὸν τὸν προώριζε ὁ Θεός· τὸν κάλεσε γιὰ ἄλλο ἔργο, γιὰ ἀποστολὴ ὑψηλή. Ὅπως παλαιότερα πῆρε τὸ Δαυὶδ ἀπὸ τὰ ποιμνία του καὶ τὸν ἔκανε βασιλιὰ τοῦ λαοῦ του, ἔτσι καὶ τὸν Ἀμῶς τὸν ὕψωσε. Τὸν ἔκανε ὄχι βασιλιὰ ἐγκόσμιο ἀλλὰ κάτι παραπάνω. Γιατὶ τί εἶνε κ' ἓνας βασιλιάς; ἓνας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶνε καὶ αὐτός. Τὸν Ἀμῶς τὸν ἔκανε ἀνώτερο ἀπὸ βασιλιὰ· **τὸν ἔκανε προφήτη**, ἄξιο δηλαδὴ νὰ ὁδηγῇ ὄχι μόνον τὸ λαὸ ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ ρόλο τοῦ Ἀμῶς, πρέπει νὰ γνωρίσουμε τὴν **κατάστασι τῆς ἐποχῆς του**. Τότε ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἦταν πιά ἐνωμένος, ὅπως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν βασιλέων Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος· εἶχε διαιρεθῇ σὲ δύο βασίλεια· στὸ βόρειο τοῦ Ἰσραὴλ, ποὺ περιελάμβανε τὶς δέκα φυλὲς μὲ κέντρο τὴ Σαμάρεια, καὶ στὸ νότιο τοῦ Ἰούδα, ποὺ περιελάμβανε τὶς δύο ἄλλες φυλὲς μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ἡ πνευματικὴ δρᾶσι τοῦ Ἀμῶς ἐκδηλώθηκε στὸ βόρειο βασίλειο, στὴν Βαιθήλ, ποὺ ἀπεῖχε 20 χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἱεροβοὰμ τοῦ Β' (783-743 π.Χ.; βλ. Δ' Βασ. 14,23-29).

Συνέβη λοιπὸν τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὁ λαὸς αὐτὸς νὰ νικήσῃ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ νὰ ἐπεκταθῇ. Ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι μὲ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ **ἔπεσε σ' αὐτοὺς πλοῦτος πολὺς**. Οἱ Ἰσραηλῖτες τοῦ βορρᾶ ἄφησαν τὶς μικρὲς καλύβες τους καὶ ἔφτιαξαν σπίτια μεγάλα καὶ πολυτελῆ, μὲ πέτρες πελεκητὰς καὶ ἐπένδυσαν μαρμάρου. Μεθυσμένοι ἀπὸ τὰ πλοῦτη ζοῦσαν **ζωὴ ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς**.

Οἱ **γυναῖκες** –δὲν εἶνε λόγια δικά μου, τὰ λέει ὁ Ἀμώς, διαβάστε τον– κολυμποῦσαν στὸ χρυσὸ καὶ στὸ μετάξι· εἶχαν κοσμήματα παν-ἀκριβα (σκουλαρίκια, βραχιόλια, καδένες βαρύτιμες...). Ἔκαναν χοροεσπερίδες, ξεφάντωναν ὡς τὶς πρωινὲς ὥρες.

Παρ’ ὅλο ὅμως τὸν πλοῦτο, δὲν ἦταν εὐτυχισμένος ὁλος ὁ λαός. Μόνο μία τάξι ζοῦσε πλουσιοπάροχα, ἐνῶ ὁ πολὺς λαὸς ὑπέφερε. Φιλάργυροι καὶ πλεονέκτες **ἔμποροι**, ἀνέβαζαν διαρκῶς τὶς τιμὲς τῶν τροφίμων κι ἀπομυζοῦσαν τὸν ἰδρώτα τοῦ λαοῦ.

Οἱ **φτωχοὶ** ἔφταναν στὴν ἀνάγκη νὰ πουλοῦν ἀκόμα καὶ τὰ παπούτσια καὶ τὰ ῥοῦχα τους γιὰ ἓνα καρβέλι ψωμί (βλ. Ἀμ. 2,6). Αὐτὸ συμβαίνει πολλὰς φορὲς μὲ τὴν ἄνιση κατανομή τῶν ἀγαθῶν, ἡ ὁποία **δαιρεῖ τὸ λαὸ** σὲ πᾶμ-πλουτους ποὺ ἀπολαμβάνουν ὅ,τι ἐπιθυμῶ-σιν καὶ σὲ φτωχοὺς ποὺ στεροῦνται καὶ τὰ στοιχειώδη.

Ἀκόμη, μὲ τὴν ἐπικράτησι τῆς ἀδικίας καὶ τὴν καταπάτησι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, οἱ **δικασταὶ** ἔπαψαν πιά ν’ ἀπονέμουν τὸ δίκαιο.

Καὶ στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος τοῦ κακοῦ, ἐκεῖνοι ποὺ ὠδηγοῦσαν ὅλους στὴν ἐκτροπὴ ἦταν – ποιός; **Τὰ ἀνάκτορα**.

Τόσο πολὺ εἶχε προχωρήσει ἡ διαφθορά, ὥστε, μεταξὺ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἄλλοτε εἶχε αὐστηρὰ ἦθη, συνέβαινε τότε **τὸ φρικτὸ καὶ ἀνήκουστο**, πατέρας καὶ γιὸς ν’ ἁμαρτάνουν πηγαίνοντας στὴν ἴδια γυναῖκα (βλ. ἔ.ἀ. 2,7)!

Σ’ αὐτὴ τὴν κατάστασι ζοῦσαν. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ δὲν παρέλειπαν ἦταν – ποιό; Ὅταν ἔρχονταν οἱ γιορτές, νάτους ὅλοι ἔδιναν τὸ παρών! Ἦταν μόνο **«γιὰ τὰ πανηγύρια»**· τίποτα ἄλλο δὲν κράτησαν ἀπὸ τὴν ἀγία τους θρησκεία· τυπολατρία καὶ μόνο **τυπολατρία**.

* * *

Τότε παρουσιάστηκε, ἀγαπητοί μου, ὁ προφήτης Ἀμώς, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ σιωπήσῃ· **ἤλεγξε δριμύτατα**.

Ἦλεγξε τὴν **τυπολατρία** καὶ εἶπε· «Σιχάθηκα», λέει ὁ Κύριος, «ἀποστρέφομαι τὶς γιορτές σας»· «θὰ μεταβάλω τὴ χαρὰ τῶν ἐορτῶν σας σὲ πένθος καὶ ὅλους τοὺς ὕμνους σας σὲ θρήνους» (βλ. ἔ.ἀ. 5,21· 8,10). Αὐτὰ ἐπιβεβαιώνει ὡς προφητεία τοῦ Ἀμώς καὶ ὁ δίκαιος Τωβὶτ στὸ δικό του βιβλίον· **«στραφήσονται αἱ ἐορταὶ ὑμῶν εἰς πένθος καὶ πᾶσαι αἱ εὐφροσύναι ὑμῶν εἰς θρήνον»** (Τωβ. 2,6) (βλ. ἐπισκ. Αὐγουστίνου, Ἔνα βλέμμα στὸ νόημα τῆς ἁγίας Γραφῆς τ. Α’, – 18 Τωβίτ, Ἀθήναι 1987, σσ. 210).

Ἦλεγξε τὶς **γυναῖκες** ποὺ διασκέδαζαν, γυναῖκες ἀξιοματούχων, ὑπερήφανες καὶ ἀσυν-αίσθητες. Ξέρετε πῶς τὶς ὠνόμασε ὁ Ἀμώς;

«Δαμάλεις τῆς Βασανίτιδος... αἱ καταδυναστεύουσαι πτωχοὺς καὶ καταπατοῦσαι πένητας» (Ἀμ. 4,1). **Ἀγελάδες τῆς Βασάν**, λέει, θὰ ῥθῇ καιρὸς ποὺ θὰ πεινάσετε, θὰ σᾶς πετάξουν ἔξω γυμνές. Τότε δὲν τοῦ ἔδιναν σημασία. Ἦρθε, ἔλεγαν, αὐτὸς ὁ τρελλὸς νὰ μᾶς ταραξῇ... Μετὰ ἀπὸ χρόνια ὅμως τὰ λόγια του πραγματοποιήθηκαν, ἦρθαν οἱ ἐχθροὶ καὶ τὶς ἄρπαξαν.

Ἦλεγξε ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου τὸν **πλοῦτο** καὶ τὴν **καλοπέρασί** τους. Στὸ ἓνα μέρος τοῦ βασιλείου θὰ πέση ἀκρίδα καὶ θὰ χτυπήσῃ τὰ δέντρα σας, στὸ ἄλλο μέρος θὰ πέση χαλάζι. Θὰ στείλω **ἀνομβρία**, εἶπε, θὰ κλείσῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ ξεραθῇ σὰν τὸ κεραμίδι. Ἐγὼ θὰ κάνω σὲ ὅλες τὶς πόλεις σας νὰ πονέσουν – νὰ μουδιάσουν τὰ δόντια σας καὶ θὰ προκαλέσω ἔλλειψι ψωμιοῦ σὲ ὅλα τὰ μέρη σας. Καὶ παρ’ ὅλη τὴν πείνα σας δὲν θὰ μετανοήσετε νὰ ἐπιστρέψετε σ’ ἐμένα, λέει ὁ Κύριος. Ἐγὼ σταμάτησα τὴ βροχὴ τρεῖς μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν τρύγο. Θὰ βρέξω σὲ μία πόλι ἐνῶ σὲ ἄλλη ὄχι· ἓνα μέρος τῆς γῆς θὰ ποτιστῇ, ἐνῶ ἄλλο μέρος ὅπου δὲν θὰ βρέξω θὰ ξεραθῇ. Καὶ οἱ κάτοικοι δύο καὶ τριῶν πόλεων θὰ συγκεντρωθοῦν σὲ μία πόλι γιὰ νὰ πιοῦν νερό, καὶ δὲν θὰ χορτάσουν. Καὶ ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἔλλειψι νεροῦ δὲν θὰ ἐπιστρέψετε σ’ ἐμένα, λέει ὁ Κύριος (βλ. ἔ.ἀ. 4,6-8). Αἰτία, δηλαδή, τῆς ἀνομβρίας εἶνε οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ παραβαίνουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου καὶ ἁμαρτάνοντας δὲν μετανοοῦν ἀλλὰ ἐμμένουν σὲ τὶς ἁμαρτίες τους (βλ. ἐπισκ. Αὐγουστίνου, Ὑπομνήσεις, Ἀθήναι 1980, σσ. 264-5, σὲ μετάφρασι).

Ἦλεγξε εἰδικὰ τοὺς **ἐμπόρους**, οἱ ὁποῖοι **«ἐκονδύλιζον (=χτυποῦσαν μὲ τὴ γροθιά τους) εἰς κεφαλὰς πτωχῶν»** (Ἀμ. 2,7) πλούτιζαν αὐτοὶ ρουφώντας σὰν βδέλλες τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ.

Ἦλεγξε τοὺς **δικαστὰς** γιὰ τὴν ἀδικία.

Ἦλεγξε τὰ **ἀνάκτορα**.

Ἦλεγξε γενικὰ τὸν κόσμον τῆς **διαφθορᾶς** καὶ **ἀκολασίας**, τῆς **σκληροκαρδίας** καὶ τῆς **ἀποστασίας** ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό.

* * *

Γνώρισμα τοῦ Ἀμώς, ἀγαπητοί μου, ὅπως ὁλων τῶν γνησίων προφητῶν, εἶνε ὅτι ἔλεγαν ἀλήθειες ποὺ ἀφυπνίζουν, καὶ γνώρισμα τῶν ψευδοπροφητῶν εἶνε ὅτι μιλοῦσαν καθησυχαστικά. Ἀπέναντι, λοιπόν, σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς **ἀδιαφόρους**, ποὺ ἔλεγαν, Μὴν τὸν ἀκοῦτε, εἶνε ὑπερβολικός, ὅλα πᾶνε καλά..., αὐτὸς φώναζε· Οὐαὶ τοῖς ἀμερίμνοις! **ἄλλοίμονο στοὺς ἀμέριμνους!** σ’ αὐτοὺς ποὺ ἀδιαφοροῦν καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται οὔτε γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ οὔτε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2485	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Τετάρτη 29 Ἰουνίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ Πέτρος ἐπιτιμᾷ τὸν Χριστό!

«Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· Ἰλεώς σοι, Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο» (Ματθ. 16,22)

Ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, μὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς του εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του Γαλιλαία. Πήγαιναν πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα· πλησίαζε τὸ τέλος... Πεζοπορώντας ἔφτασαν στὰ μέρη τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Φιλίππου. Δὲν φαίνεται νὰ μπῆκαν στὴν πόλιν· περιώδευαν τὰ χωριά καὶ ἔμεναν στὴν ὑπαιθρο. Ἡ περιοχὴ εἶχε βλάστησιν· ἀπέναντι ἀντίκρουζαν τὸ ὄρος Ἀερμών, ποὺ τὰ χιόνια σκεπάζουν πάντα τὴν κορυφή του. Ὁ ἱερὸς ὄμιλος στάθμευε νὰ ξαποστάσῃ κάτω ἀπὸ δέντρα καὶ ὁ Κύριος τοὺς δίδασκε. Μέσα στὴν ἡρεμὴ φύσιν καὶ στὴν ἡσυχίᾳ ποὺ μόνο ὁ κορυθαλλὸς διέκοπτε, ὁ Ἰησοῦς ἔθεσε στοὺς μαθητὰς **τὸ ἐρώτημα**· «Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;». Κι ἀφοῦ ἐκεῖνοι εἶπαν τί λέει ὁ κόσμος, τώρα τοὺς ρωτᾷ τί φρονοῦν οἱ ἴδιοι γι' αὐτόν· «Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;». Καὶ ὁ Πέτρος ἀπαντᾷ· «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16,13-16).

Ἡ ὁμολογία αὐτὴ, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ Πέτρου, ἦταν ἡ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες ὅσες ἔκαναν μέχρι τότε μαθηταὶ καὶ ἀκροαταὶ τοῦ Ἰησοῦ. Μ' αὐτὴν ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖται **Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**· ὅχι μὲ τὴ γενικὴ ἔννοια μὲ τὴν ὁποία ὅλοι μποροῦν νὰ ὀνομαστοῦν παιδιὰ τοῦ ἐπουρανίου Πατρός, ἀλλὰ μὲ τὴν εἰδικὴ καὶ μοναδικὴ ἔννοια τοῦ φυσικοῦ Υἱοῦ, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ κηρύσσεται ἡ **θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκριβῶς**. Καὶ ἄλλοι τὸν ὠνόμασαν «υἱὸν τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ματθ. 14,33. Μάρκ. 3,11. Λουκ. 4,41. Ἰω. 1,50)· ἐκεῖνους ὁ Ἰησοῦς δὲν τοὺς μακάρισε, γιατί δὲν τὸ ἐννοοῦσαν μὲ τὴν ἀκρίβεια αὐτὴ. Ὁ Πέτρος ἐννοεῖ, ὅτι εἶνε ὁ Θεὸς ποὺ φόρεσε σὰρκα καὶ κατῆλθε γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του. Τὸ λέμε κ' ἡμεῖς σήμερα αὐτό, ἀλλὰ οἱ ὁμολογίες μας εἶνε σὰν ἄσχημα καὶ ἀχρῶμα· ψυχρὰ τὰ λόγια μας γιὰτὶ ψυχρὸς εἶνε οἱ καρδιές μας. Τοῦ Πέτρου ἡ ὁμολογία ἦταν σὰν ἀστραπὴ ποὺ φώτιζε ὅλο τὸ μυστήριον τοῦ προσώπου τοῦ Ναζωραίου· ἦταν φωτισμὸς ἄνωθεν, ἀποκάλυψιν τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ποὺ τὸν μακαρίζει· καὶ **τὴν ὀρθὴ ὁμολογία του τὴν χαρακτηρίζει ὡς «πέτραν»**, βράχο ἀκλόνητο πάνω στὸν ὁποῖο θὰ οἰκοδομηθῇ ἡ Ἐκκλησία του· «Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,17-18). Οἱ παπικοὶ παρερμηνεύοντες τὸ ρῆτὸ αὐτὸ τοῦ Κυρίου θεμελίωσαν σ' αὐτὸ τὴν περιβόητη θεωρία τους περὶ πρωτείου τοῦ πάπα· ἀλλὰ «ἡ πέτρα» δὲν εἶνε ὁ Πέ-

τρος, εἶνε ἡ πέτρα τῆς πίστεως **στὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ**.

Δὲν πέρασε ὅμως μεγάλο διάστημα ἀπὸ τὸν μακαρισμὸ αὐτὸν τοῦ Πέτρου καὶ νὰ ποῦ ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴ δυσάρεστη θέσιν νὰ τὸν ἐλέγξῃ τώρα δριμύτητα. Ἀπὸ τὸν ἐπαινο στὸν ἐλεγχον. Πῶς; Ἀκούστε.

Ὁ Χριστὸς ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸ ἄρχισε νὰ κἀνὲν στὰ παιδιὰ του νύξεις γιὰ τὸν ἐπικείμενο θάνατό του· ὅτι Πρέπει νὰ πάω στὰ Ἱεροσόλυμα, κ' ἐκεῖ νὰ πάθω πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, θὰ θανατωθῶ, καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῶ. Οἱ μαθηταί, ποῦ γιὰ τὸν Διδάσκαλο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους ὠραματίζονταν λαμπρὸ κοσμικὸ –θεοκρατικὸ βέβαια– μέλλον, εἶδαν νὰ πέφτῃ ἐπάνω τους ἡ σκιά τοῦ θανάτου καὶ ἔφριξαν. Τέτοιο τέλος λοιπὸν θὰ εἶχε ὁ Κύριός τους; Δὲν ἦταν ἀκόμη σὲ θέσιν νὰ εἰσδύσουν στὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος, ποὺ ἀπὸ τὸν προηγηθέντα ἐπαινο θὰ εἶχε ἐπαρθῇ καὶ θὰ νόμιζε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παίρνει παράμερα καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ λέγῃ ἐπιτιμητικά· **Ὁχι μαρτύριο!** «Ἰλεώς σοι, Κύριε (=λυπήσου τὸν ἑαυτὸ σου, Κύριε)· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο (=νὰ μὴ σοῦ συμβῇ αὐτό)». Θεὸς φυλάξοι, δηλαδή, ἡμεῖς δὲν θέλουμε τέτοια. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Πέτρος ἀποτρέπει τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ μαρτύριο. Ὁ Ἰησοῦς ἀγανακτεῖ καὶ γυρίζοντας τοῦ λέει λόγια ποὺ μόνο ὅταν ἀπέκρουσε τὸν διάβολο στὴν ἔρημον (βλ. Λουκ. 4,8) ξεστόμισε· «Ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ (=φύγε ἀπὸ ἐμπρός μου, ἀντάρτη)· σκάνδαλόν μου εἶ (=γίνεσαι ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου)· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων» (ἐ.ἀ. 16,22-23).

Ἀπὸ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς προτάσεως καὶ τὸν ἐλεγχον τοῦ Πέτρου πολὺ διδάχθηκαν οἱ μαθηταί, πολὺ διδασκόμαστε κ' ἡμεῖς. Τί; ὅτι ὁ **Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε πόθο νὰ μαρτυρήσῃ** χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, καὶ **πόσο ἀναγκαῖος γιὰ τὴ σωτηρίαν μας ἦταν ὁ σταυρός!** Γιὰ νὰ τὸ ἐκτιμῆτε αὐτό, **ὑποθέστε** πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δεχόταν τὴν ἐπιτίμησιν τοῦ Πέτρου καὶ ἄλλαζε φρόνημα. Τί θὰ ἔκανε; Ἀντὶ νὰ πάῃ στὰ Ἱεροσόλυμα θὰ περνοῦσε τὸν Ἰορδάνην, θὰ βάδιζε πρὸς τὴν ἔρημον, ὅπου θὰ κρυβόταν σὲ κάποια σπηλιά ὅπως τότε οἱ Ἑσσαιῖοι, θὰ ἐπιδιόδων μὲ τοὺς μαθητὰς του σὲ ἄσκησιν, νηστεία, προσευχή, μελέτη τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἦταν ἐκεῖ ἡσυχία καὶ ἀσφαλεῖς· καὶ ἂν τὴ νύχτα ἀκούγονταν τὰ θηρία τῆς ἐρήμου, θὰ ἦταν ὅμως μακριὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ πρὸ φοβερὰ θηρία, τοὺς κακοποιοὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ποὺ κάτω ἀπὸ ἀρχιερατικὰ ἄμφια καὶ

θρησκευτικά έμβληματα έκρυβαν καρδιά λύκου και τίγρεως. Έκει θα περνούσε τη ζωή του ό Ήησοϋς. Θα γερνούσε λοιπόν και θα πέθαινε όπως οί πατριάρχες του Ίσραήλ; τέτοιο γαλήνιο θάνατο θα είχε;...

Ήν συνέβαιναν αυτά, τό κήρυγμά του δέν θα είχε τ' αποτελέσματα που έφερε στον κόσμο. **Έκείνο που είλκυσε και έλκύει στον Ήησοϋ είνε ό σταυρός**, έπάνω στον όποιο εΐπε τό «*Τετέλεσται*» (Ίω. 19,30). Ό σταυρός του έγινε ό υπέρθεις μαγνήτης με τη μυστηριώδη έλξη, τό θυσιαστήριο όπου προσφέρθηκε ή μοναδική θυσία του Άμνου του Θεοϋ. **Αϋτή και μόνο ή θυσία έσωσε τον κόσμο**. Αϋτό είνε κάτι τόσο πραγματικό όσο τό ότι πατούμε στον φλοιό της γής και απολαμβάνουμε τον ήλιο. Άλλο τό ζήτημα ότι δέν μπορούμε νά κατανοήσουμε πώς ό Θεός πάσχει υπέρ ήμωv· ώς γεγονόςς πρέπει νά τό παραδεχθούμε και νά τό πιστεύουμε. Σās έρωτῶ· έπειδή δέν μπορούμε νά εξηγήσουμε πώς ό ήλιος έλκει τη Γή και τὰ άλλα σώματα, αρνούμεθα ότι υπάρχει παγκόσμιος έλξης; Όχι. Έτσι καί, έπειδή δέν μπορούμε με τον άνθρωπιν λογισμό νά έρμηνεύσουμε τό γεγονόςς της διά σταυρου λυτρώσεως, δέν πρέπει νά άρνηθούμε τό γεγονόςς της σωτηρίας, της μυστηριώδους έλξεως που κέντρο έχει τό σταυρό του Κυρίου.

Άλλά δυστυχώς, όσοι σκέπτονται σαρκικά, όρθολογιστικά, υπερήφανα, απέκρουσαν και αποκρούουν μέχρι τώρα την ιδέα του σταυρου. Θεός νά πάσχει πάνω σ' ένα σταυρό, νά 'νε σέ φρικτή έλεεινή κατάσταση, νά έμπαίζεται από καθάρματα; Αϋτό δέν συμφωνεί με την περι παντοδυναμίας του Θεοϋ ιδέα των αρχαίων λαών. Γι' αϋτό τό περι Έσταυρωμένου κήρυγμα των αποστόλων τό θεωρούσαν οί μεν Ιουδαίοι ως **άδυναμία**, οί δέ ειδωλολάτρες ως **άνοησία**. *Έμεΐς όμως, λέει ό απόστολος Παϋλος, «κηρύσσομεν Χριστόν έσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρίαν, αϋτοις δέ τοις κλητοις, Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεοϋ δύναμιν και Θεοϋ σοφίαν»* (Α' Κορ. 1,23-24).

Η ιδέα του σταυρου, γράφει διάσημος νεώτερος συγγραφέας, που προτοϋ νά έλθη τό Πνεϋμα τό άγιο ήταν τόσο αποκρουστική στον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους, είνε και σήμερα αποκρουστική, φρικτή, κάτι άκατανόητο, για τους λαούς της Άνατολής. Και τό Ίσλαμ γεννήθηκε από τό σκάνδαλο αϋτό. Οί αίμοχαρείς λαοί προτιμούν έναν Μωάμεθ που σφάζει με μαχαίρι έχθρους και τους υποτάσσει από ένα Χριστό έσταυρωμένο που δέχεται ραπίσματα, έμπτυσμούς και υβρεις.

Άλλά για έμās που πιστεύουμε **ό σταυρός του Κυρίου είνε ό,τι τό πολυτιμότερο**. Άς ακούσουμε τί λέει ό άθάνατος Χρυσόστομος· «Κανένας λοιπόν νά μη ντρέπεται τό σεμνό σύμβολο της σωτηρίας μας και τη ρίζα των αγαθών, για τό όποιο και ζούμε και υπάρχουμε· αλλά σαν στεφάνι έτσι νά περιφέρουμε τό σταυρό του Χριστοϋ. Γιατί όλα τὰ δικά μας τελούνται δι' αϋτοϋ. Άν πρόκειται νά τελεσθῇ βάπτισμα, ό σταυρός έρχεται· αν πρόκειται νά τροφοϋμε με την μυστική εκείνη τροφή (της θείας ευχαριστίας), αν πρόκειται νά χειροτονηθῇ κάποιος, αν πρόκειται νά κάνουμε ό,τιδήποτε, παντοϋ παρευρίσκεται τό σύμβολο της νίκης μας. Γι' αϋτό και πάνω στο σπίτι, και πάνω στους τοίχους, και πάνω στα παράθυρα, και πάνω στο μέτωπο, και πάνω στη διάνοια (στο μέτωπό μας), τον σημειώνουμε με θερμό ζήλο. Γιατί αϋτό είνε τό σημάδι της σωτηρίας μας και της έλευθερίας του γένους μας και της αγαθότητος του Κυρίου μας... Και

αν τον σημειώσης έτσι στο πρόσωπό σου, κανένας από τους άκάθαρτους δαίμονες δέν θα μπορέσει νά πλησιάσει κοντά σου, γιατί βλέπει τό μαχαίρι που τον πλήγωσε, βλέπει τό σπαθί με τό όποιο δέχτηκε τό καίριο χτύπημα» (όμ. ΝΔ' εις Ματθ· Ρ.Γ. 58,537).

Τιμή μας λοιπόν και δόξα ό σταυρός του Κυρίου. Έν τούτοις όμως πολλοί λεγόμενοι χριστιανοί **ντρέπονται σήμερα τό σταυρό**· και ό τρόπος που κάνουν κάποτε τό σταυρό τους δείχνει περιφρόνησι ή και άρνησι του Χριστοϋ. Ταλαίπωρε άνθρωπε! ό Κύριος δέν ντράπηκε νά έκτεθῇ για σένα γυμνός έπάνω στο σταυρό, στο ξύλο της καταδίκης, κ' έσύ ντρέπεσαι νά σχηματίσης έπάνω στο σώμα σου τό σημείο του σταυρου; **μὰ τί είσαι, φίλος ή έχθρός του σταυρου;**

Για νά είσαι όμως φίλος του σταυρου δέν άρκει μόνο νά κάνης κανονικά τό σταυρό σου· πρέπει και ή σκέψι, **ή ιδέα της θυσίας** –που σύμβολό της αιώνιο είνε ό σταυρός του Κυρίου– νά γίνη για σένα όχι αποκρουστική αλλά δεκτή και μέρα με τη μέρα **όλο και πιο αγαπητή**. Ό Χριστός θυσιάστηκε για σένα, έσύ τί θυσιάζεις για τό Χριστό; Για τη δόξα του και την επικράτησι της βασιλείας του δίνεις κάτι; χρήματα, χρόνο, σχέσεις και φίλεις, τιμές και αξιώματα, και περισσότερο απ' όλα τις κακίες και τὰ πάθη σου; Έχεις έπιθυμήσει νά δώσης μαρτυρία για τό Χριστό; Είσαι, αν χρειαστή, έτοιμος για μαρτύριο, νά δώσης τό αίμα σου για Έκείνον; Τότε ναί, είσαι φίλος του σταυρου. Και αν θέλεις νά καλλιεργήσης αϋτό τον πόθο του μαρτυρίου, **διάβαζε τους βίους** των άγίων και των μαρτύρων της πίστεως μας· π.χ. των αποστόλων Άνδρέα και Πέτρου, του άγίου Ίγνατίου του Θεοφόρου, των άγίων Χρυσάνθου και Δαρείας κ.λπ..

Και κάτι ακόμα για όλους και ιδιαίτέρως εκείνους που εργάζονται ιεραποστολικά. Μόλις ό εργάτης του Χριστοϋ πάρη μιá απόφασι ήρωική, που ξεπερνάει τὰ πλαίσια ενός τυπικού χριστιανισμού, άμέσως θα παρουσιαστή ό «Πέτρος» (σε εισαγωγικά), οί **σύγχρονοι «Πέτροι»**, που δέν τους έχει ζωογονήσει ή μυστική αϋρα του σταυρου, και θα τον αποτρέπουν νά κάνη αϋτό που αποφάσισε. –Τί έπαθες; θα του πουν. Έδω τόσοι και τόσοι, χωρίς νά άρνηθουν την αποστολή τους, κατορθώνουν νά πιάνουν θέσεις και αξιώματα στην εκκλησία και στην πολιτεία, κ' έσύ τώρα τὰ άρνεΐσαι όλα αϋτά; τί θέλεις, νά πεθάνης άσημος κ' έγκαταλειμμένος, κλεισμένος σε φυλακές ή μοναστήρι;... Δέν νομίζετε, άδελφοί μου, ότι όσοι μιλούν έτσι **λαλούν όπως λάλησε στον Ήησοϋ ό Πέτρος τότε** στα περικόρα της Καισαρείας της Φιλίππου;

«*Ίλεώς σοι, Κύριε· οϋ μη έσαι σοι τοϋτο*», **ακούγεται και σήμερα** σε διαφόρους τόνους. Φοβερή σατανική φωνή, που με τό στόμα φίλων, συγγενών και στενών συνεργατών θέλει νά σε αποτρέψη από τό καθήκον. Άλλά συ άκουσε τη φωνή της συνειδήσεώς σου, που σε καλεί νά σηκώσης τό σταυρό, και με θάρρος άπάντησέ τους· «*Υπαγε όπίσω μου, σατανά· σκάνδαλόν μου εί· ότι οϋ φρονείς τὰ του Θεοϋ, αλλά τὰ των ανθρώπων*».

Ω υποψήφιοι μάρτυρες, όσους ό Κύριος θα δοξάσει με την υψίστη τιμή νά θυσιαστή για τό Όνομά του! νοερά πέφτω και **άσπάζομαι τὰ πόδια σας**. Για σās ό μέγας Βασίλειος εΐπε· «*Ονητοί πάντες άνθρωποι, μάρτυρες δέ όλίγοι*» (Ρ.Γ. 31,505b). Και ό απόστολος Παϋλος όμιλεί για «*χάρισμα*»· «*Υμίν έχαρίσθη τό υπέρ Χριστοϋ, οϋ μόνον τό εις αϋτόν πιστεύειν, αλλά και τό υπέρ αϋτοϋ πάσχειν*» (Φιλιπ. 1,29).

(†) έπίσκοπος Αύγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2486

Σύν. τῶν Δώδεκα ἀποστόλων (Ματθ. 9,36–10,8)
Πέμπτη 30 Ἰουνίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νέοι ἀπόστολοι (α')

«Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλη ἔργατας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ» (Ματθ. 9,37-38)

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, ποιοί ἦταν οἱ ἀπόστολοι πρὶν γνωρίσουν τὸ Χριστό, καὶ ποιοί ἔγιναν μετὰ τὴ γνωριμία, τὴν τριετὴ μαθητεία καὶ συναναστροφή μαζί του, πρὸ παντὸς δὲ μετὰ τὴν ἔλευσι σ' αὐτοὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ μεταβολὴ τους ἦταν καταπληκτικὴ καὶ τὸ ἔργο τους ἀσύγκριτο μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀνθρώπινο ἔργο· ἔργο θεῖο, ὑπερφυσικό. Βρῆκαν μιὰ κοινωνία ποὺ κυλιόταν ἐπὶ αἰῶνες στὰ σκότη, σὲ δεισιδαιμονίες, εἰδωλολατρία καὶ διαφθορά, καὶ μέσα σὲ πολὺ σύντομο διάστημα δημιούργησαν νέα κοινωνία, μετέβαλαν κτηνώδεις ὑπάρξεις σὲ ἀγγελικές, τίς **ὠδήγησαν ἀπὸ τὸ παρὰ φύσιν στὸ ὑπὲρ φύσιν**. Ποιοί; Οἱ ἀγράμματοι ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας! Αὐτὸ δὲν εἶνε ἓνα ἐξαισιο θαῦμα; Ὁ ἱ. Χρυσόστομος παρατηρεῖ, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο νίκησε διὰ τῶν ἀγραμμάτων, ἀσθενῶν καὶ ἀόπλων ἀλιέων, καὶ θαυμάζει· «Ἀπὸ ποῦ νίκησαν οἱ ἀσθενεῖς τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ δώδεκα τὴν οἰκουμένη, ὅχι διαθέτοντας τὰ ἴδια ὅπλα, ἀλλὰ μαχόμενοι γυμνοὶ ἐναντίον ἐνόπλων;» (βλ. ὁμ. γ' εἰς Ἀ' Κορ.· Π.Γ. 61,28).

Στὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ ἀπόστολοι ἀποτελοῦν ἰδιαίτερο κεφάλαιο. Εἶνε οἱ ζωντανὲς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τὰ θεμέλια τῆς θείας οἰκοδομῆς, οἱ οὐρανομήκεις στῦλοι ποὺ **θαυμάζουν ἀκόμα καὶ ἐχθροὶ τους**. –Μιὰ μικρὴ ψαρόβαρκα, συλλογίζονται, νὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα, νὰ διασχίξῃ ἓναν ὠκεανό, νὰ παλεύῃ μὲ τὰ ἄγρια κύματα τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ νὰ μὴ βουλιάξῃ; ἀναγνωρίζουμε τὸν ἡρωισμό τους.

Λέγοντας ὅμως αὐτὰ ἀμέσως **ἀντεπιτίθενται**· Σπουδαῖοι οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ναί, ἀξιοθαύμαστη ἢ ἐπιτυχία τους, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ «**τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**»· σήμερα τί; **ὑπάρχουν τώρα τέτοιοι**; Δεῖξετε μας ἓναν Παῦλο, ἓναν Πέτρο, ἓναν Ἰωάννη. Πῶς θέλετε νὰ πιστέψουμε, ὅταν στίς θέσεις ἐκείνων βλέπουμε τελείως ἀντίθετα παραδείγματα;...

Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ λέμε τὰ ἑξῆς. Ὅπως ἐπάνω στὸ δέντρο δὲν βρίσκονται δύο φύλλα ἐντελῶς ὅμοια καὶ ὅπως μέσα στὸ σύμπαν δὲν ὑπάρχουν δύο οὐράνια σώματα ἀπολύτως ἴδια, ἔτσι καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄν ἀληθεύῃ ὅτι **κάθε πρόσωπο** ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον **εἶνε ἀν-**

επανάληπτο, πολὺ περισσότερο αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τοὺς Δώδεκα ἀποστόλους, ποὺ εἶχαν μιὰ μοναδικὴ ἀποστολὴ καὶ ἦταν ἐξ ὕψους, ἀπὸ τὸ Θεό, ὠπλισμένοι μὲ ἑκτακτὴ δύναμι· κανεὶς στὴν ἱστορία δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς φτάσῃ. Μεταξὺ τῶν πιστῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων βρίσκουμε ὁμοιότητες, ὑπάρχουν ὅμως καὶ διαφορὲς ποὺ τοὺς κάνουν νὰ διακρίνονται μετὰ τῶν. «Ἀστέρι ἀπὸ ἀστέρι διαφέρει στὴ λάμψι» (Α' Κορ. 15,41).

Νέος ἀπόστολος Παῦλος λοιπόν, ἀπολύτως ὁμοιος, δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανιστῇ· **μιμηταὶ** ὅμως ἐκείνου καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων **μποροῦν νὰ ἐμφανιστοῦν**, Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι μὲ ἀγῶνες καὶ κόπους θὰ πλησιάζουν πρὸς τὰ ὑψηλὰ πρότυπα ἐκείνων. Σ' αὐτὸ προτρέπει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγοντας· «**Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ**» (ἔ.ἀ. 11,1).

Ἐμεῖς βέβαια οὔτε τὴ σκιά τῶν ἀποστόλων δὲν φτάνουμε. Ἡ ἀπαίτησι ὅμως τοῦ κόσμου, νὰ βλέπῃ στοὺς Χριστιανούς καὶ μάλιστα στοὺς ποιμένες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας τὰ γνωρίσματα τῆς ἀποστολικῆς ζωῆς καὶ δράσεως, εἶνε δικαιολογημένη. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει αὐτοὶ ἀπλῶς νὰ ἐγκωμιάζουν τοὺς ἁγίους ἀποστόλους καὶ νὰ τοὺς προβάλλουν ὡς ἀπόδειξι τῆς θεϊκῆς προελεύσεως τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ πρέπει καὶ οἱ ἴδιοι νὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς μοιάσουν δείχνοντας ὅτι καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς νικᾷ καὶ βασιλεύει. Ὑπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ὅλοι ὅσοι μιμοῦνται καὶ βαδίζουν **στὰ ἵχνη τῶν Δώδεκα ἀποστόλων** μποροῦν νὰ ὀνομαστοῦν **νέοι ἀπόστολοι**. Ἔτσι δὲν ὠνόμασαν τὸν μέγα Ἀθανάσιον **δέκατον τρίτον ἀπόστολον**; Καὶ **νέον ἀπόστολον** δὲν ἐπευφημεῖ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἱ. Χρυσόστομον; Καὶ ὡς **ἱσαποστόλους** δὲν ὕμνεϊ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ πορεύθηκαν μὲ κόπο σὲ τόπους μακρινούς κ' ἐκεῖ κήρυξαν καὶ μαρτύρησαν, ὅπως π.χ. ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός;

Νέους ἀποστόλους χρειάζεται κάθε γενεὰ καὶ ἐποχὴ. Ἡ παρουσία τους εἶνε εὐλογία, ἡ ἀπουσία τους εἶνε ἐγκατάλειψις, τιμωρία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ὕπάρχει σήμερα ἀποστολικὸ πνεῦμα;** ὑπάρχουν ἀποστολικές μορφές; Πρὶν ἀπαντήσουμε ἄς ἀκούσουμε τί ἔλεγε γιὰ τὴ δική του ἐποχὴ ὁ **ἱ. Χρυσόστομος**. Συγκρίνοντας τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς γενεᾶς του, ποὺ χρονικῶς δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ ἀποστολικὴ ἐποχὴ, ἔβλεπε ἤδη τότε μεγάλη διαφορὰ· λόγω χαλαρώσεως στὴ ζωὴ τῶν περισσότερων χριστιανῶν μετὰ τὴν παῦσι τῶν σκληρῶν διωγμῶν, οἱ εἰδωλολάτρες δὲν ἐλκύονταν πιά στὸν Χριστιανισμό ὅπως τὸν καιρὸ τῶν ἀποστόλων· γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς πατὴρ ἔλεγε μὲ πόνο·

Κανένας εἰδωλολάτρης δὲν θὰ ὑπῆρχε, ἂν ἐμεῖς ἦμασταν συνεπεῖς Χριστιανοί. Ἄν ὅλοι μιμούμασταν τὸν Παῦλο, πόσους θὰ ἐλκύαμε στὸ Χριστό! Ἀλλὰ τώρα πῶς νὰ ἐλκύσουμε; Οἱ εἰδωλολάτρες βλέπουν νὰ κατέχουν ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς οἱ ἴδιες ἐπιθυμίες ποὺ κατέχουν καὶ αὐτοὺς. Θέλουμε νὰ ἄρχουμε καὶ νὰ ἐξουσιάζουμε, νὰ μᾶς τιμοῦν καὶ νὰ μᾶς δοξάζουν. Πῶς νὰ θαυμάσουν τὸν Χριστιανισμό; Βλέπουν βίους ἐπιλήψιμους, παραδείγματα ἁμαρτωλῶν, ψυχὲς γήινες. Ὅπως ἐκεῖνοι ἔτσι κ' ἐμεῖς τὸ χρῆμα θαυμάζουμε, τὸ θάνατο φοβόμαστε, τρέμουμε μὴ μᾶς λείψουν τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, στενοχωριόμαστε στὶς ἀσθένειες, μᾶς καίει ὁ ἔρωτας τῆς ματαιοδοξίας, ποθοῦμε ἀξιώματα, γινόμαστε κόλακες ἀπὸ φιλοδοξία καὶ φιλαργυρία. Ἀπὸ ποῦ νὰ πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὰ θαύματα; μὰ θαύματα δὲν κάνουμε· ἀπὸ τὴν καλὴ μας διαγωγή; μὰ αὐτὴ δὲν ὑπάρχει· ἀπὸ τὴν ἀγάπη; μὰ δὲν ἔμεινε οὔτε ἵχνος τῆς. Γι' αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ θὰ δώσουμε λόγο καὶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ κάνουμε ἐμεῖς καὶ γιὰ τὸν σκανδαλισμὸ ποὺ προξενοῦμε στοὺς ἄλλους. Ἄς ξυπνήσουμε λοιπόν, ἄς δείξουμε ἐπάνω στὴ γῆ πολιτεία οὐράνια, σύμφωνα μὲ τὸ «*Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει*» (Φιλιπ. 3,20). Ἄς ἀγωνιστοῦμε γενναῖα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό...

Ἄλλὰ ἔχουμε, λέμε στοὺς κατηγοροῦς μας, νὰ σᾶς δείξουμε μεγάλους ἄνδρες ποὺ ἔζησαν στὸ παρελθόν. —Ναί, λέει ὁ εἰδωλολάτρης, ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ἐγὼ νὰ πιστέψω, ἀπὸ τὸ παρελθόν; δὲν βλέπω νὰ πράττετε ἐσεῖς οἱ χριστιανοὶ ἐκεῖνα ποὺ ἔπρατταν ἐκεῖνοι. Δεῖτε μας ἕναν ἄλλο Παῦλο καὶ Ἰωάννη. Μὰ δὲν ἔχουμε. Ἐκεῖνοι εἶχαν ἀνιδιοτέλεια καὶ αὐταπάρνησι, ἐνῶ ἐμεῖς γιὰ ἕναν ὀβολὸ εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ σκοτωθοῦμε καὶ νὰ σκοτώσουμε· γιὰ μιὰ φούχτα χῶμα τρέχουμε στὰ δικαστήρια· γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τὸ παιδάκι μεταχειριζόμαστε τὰ πάντα, καταφεύγουμε σὲ ὅλα τὰ σατανικά μέσα, καὶ τὸν διάβολο προσκυνᾶμε. Κι ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ τὰ τολμοῦμε — πότε; μετὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον. Τί μᾶς ἀπομένει; Τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ θρηνησομε γιὰ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ συμφορὰ μας. Ἐλάχιστο ποσοστὸ τῆς ἀνθρωπότητος σώζεται (βλ. ὁμιλ. Γ' εἰς Α' Τιμ.: Π.Γ. 62,551-552).

Τότε οἱ Χριστιανοὶ ἦταν τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ καί, ἐνῶ ἔπесαν ἀνάμεσα σὲ ἀγέλη λύκων, στὴν ἄγρια καὶ διεφθαρμένη κοινωνία, νίκησαν τοὺς λύκους, τοὺς μετέβαλαν σὲ πρόβατα, πράους καὶ εὐγενικοὺς καὶ εὐεργετικούς, ἐνῶ τώρα τὰ πρόβατα, ὅχι μόνο τὰ πρόβατα ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ πρόβατα οἱ ποιμένες, ὑπέστησαν μεγάλη διαφθορὰ τῶν ἡθῶν, ἄλλαξαν φύσι, μεταβλήθηκαν σὲ λύκους, κατασπαράζουν τὴν ἱερὰ ποιμνὴ καὶ προξενοῦν μεγάλη ζημιὰ καὶ φθορὰ στὴν κοινωνία. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ χριστιανικὴ παράταξι στὶς μέρες μας νικᾶται, ἐπειδὴ στερεῖται τὴν εὐλογία τοῦ Καλοῦ Ποιμένου. Ἄοπλοι οἱ Χριστιανοὶ τῶν

πρώτων αἰώνων νίκησαν τὸν ὀπλισμένο εἰδωλολατρικὸ κόσμον καὶ ἔστησαν τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ στὴν Πνύκα τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὸ Καπιτώλιο τῆς Ῥώμης. Ἐνῶ κατόπιν τί ἀντιστροφὴ τοῦ ἀποστολικοῦ πνεύματος παρατηρήθηκε! Ἰσχυρὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ποὺ καυχόνταν γιὰ τὸ χριστιανικὸ πολιτισμὸ τους κ' ἔχουν στὶς σημαῖες τους τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἐξώρμησαν στὶς χώρες τῶν λεγομένων ἀγρίων ἀπολιτίστων λαῶν, νίκησαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν ἀντίστασί τους, καὶ μετέβαλαν τὶς χώρες τους σὲ ἀποικίες, τὶς ὁποῖες ἐκμεταλλεύονταν ἐπὶ αἰῶνες. Ποῦ ἵχνος ἀγάπης; ποῦ ἵχνος χριστιανοσύνης; Σοφὸς ἡγέτης τῶν Ἰνδιῶν, κρίνοντας τοὺς Εὐρωπαίους χριστιανούς μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔλεγε· «Καλὸς ὁ Χριστιανισμός, ἀλλὰ φεύγετε μακριὰ ἀπὸ τοὺς σημερινούς χριστιανούς, γιατί τίποτα ἀπ' ὅσα ὀρίζει τὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἐφαρμόζουν».

«Προσέχετε παρακαλῶ σ' αὐτὰ ποὺ λέμε», φωνάζει ἱερὸς πατὴρ τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας· «θέλω νὰ σᾶς ἀποδείξω καὶ νὰ σᾶς ἐνημερώσω ἀπὸ τὶς ἅγιες Γραφές, ὅτι δὲν εἶνε Χριστιανοὶ ὅλοι οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, ἀλλὰ, μὲ τὸ νὰ λέγονται Χριστιανοὶ μόνο στὸ ὄνομα, ξεγελιῶνται ἀπὸ τὴ γυμνὴ ὀνομασία. Στὰ λόγια εἶνε Χριστιανοὶ πολλοί, ἀλλὰ στὴν πράξι λίγοι καὶ σπάνιοι· στὴν ἐμφάνισι φαίνονται σὰν Χριστιανοὶ καὶ σὰν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, στὴν πράξι ὅμως εἶνε προδότες· μὲ τὰ λόγια εὐσεβεῖς καὶ εὐσπλαχνοί, μὲ τὴν πράξι ἀσεβεῖς καὶ ἀσπλαχνοί· στὴν ὀνομασίᾳ Χριστιανοί, στὴν πράξι ὅμως εἰδωλολάτρες, ὅπως προεῖπε ὁ προφήτης Δαυὶδ· “Ἀνακατεύτηκαν μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ ἔμαθαν τὶς συνήθειές τους” (Ψαλμ. 105,35). Καὶ πράγματι σ' ἐμᾶς ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία αὐτή. Ἀπὸ ποῦ εἶνε Χριστιανοὶ ὅσοι πιστεύουν σὲ ἰουδαϊκοὺς καὶ εἰδωλολατρικοὺς μύθους, καὶ σὲ γεναλογίες καὶ μαντεῖς καὶ ἀστρολογίες καὶ μαγείες καὶ σὲ φυλαχτά; καὶ σὲ παρατηρήσεις ἡμερῶν καὶ χρόνων, σὲ κληδονισμοὺς καὶ ὄνειρα καὶ σὲ λαλήματα πουλιῶν;... Πῶς θὰ θεωρηθοῦν Χριστιανοὶ αὐτοὶ ποὺ κάνουν τέτοια; Καὶ μὲ ποῖο θάρρος τολμοῦν νὰ αὐτοονομάζονται Χριστιανοί; Καὶ πῶς μάλιστα τολμοῦν νὰ προσέλθουν στὰ θεῖα μυστήρια αὐτοὶ ποὺ εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες;» (Π.Γ. 59,561).

Νὰ γιατί οἱ ἱεραποστολὲς τῆς Δύσεως, παρ' ὅλες τὶς ἀξιοθαύμαστες προσπάθειές τους, ἐλάχιστα ἀποτελέσματα ἔχουν νὰ δείξουν. Ὁ ἀντιχριστιανικὸς βίος τῶν λεγομένων χριστιανικῶν κρατῶν ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια στὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δὲν λέμε ὅτι εἶνε τὸ μόνο. Γιατί ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ ἄλλα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἀθεϊστικὸ καὶ ἀντιχριστιανικὸ πνεῦμα τῶν καιρῶν μας, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν καταραμένη διαίρεσι τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου σὲ ποικίλες αἱρέσεις καὶ σχίσματα.

Ποταμοὶ δακρύων καὶ αἱμάτων θὰ χρειαστοῦν γιὰ νὰ ἀνακτηθοῦν τὰ χαμένα πνευματικὰ ἐδάφη καὶ νὰ πάψουν οἱ πέννες τῶν ἀντιχριστῶν νὰ γράφουν, ἐξ αἰτίας τῶν ἀναξίων σημερινῶν χριστιανῶν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ψυχorroαγεῖ. Ὁ Κύριος ἐκ λίθων νὰ ἐγείρῃ νέους χριστιανικοὺς λαούς...

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**